

Мрії про Токіо

Бестселер The New York Times

Вибір книжкового клубу Різ Візерспун

Ідзумі Танака стала принцесою, яка замість пастельних суконь носить штани, зустрічається зі своїм колишнім охоронцем та має пса Тамаґочі з невідомим родоводом. Батько принцеси, кронпринц, теж зухвало відкидає імператорські правила і традиції, бо відновив стосунки з матір'ю Ідзумі. Пані Танака може спричинити кризу успадкування престолу, а ще вона феміністка, яка має радикальні погляди на збереження довілля. І поки імператорський двір мріє про завершення цих стосунків, кронпринц оголошує, що має намір одружитися зі своєю американською коханою. Рада імператорського двору очікувано голосує проти. Ідзумі знає, як це — бути недостатньо хорошою для імператорського роду, тож вирішує домогтися благословення на шлюб. Та чи до снаги їй це? І чи не доведеться волелюбній принцесі заради щастя батьків відмовитися від своїх мрій і планів?

Захоплива
зворушлива
історія про
королівське
кохання

Time

Мрії про Токіо

Бестселер *The New York Times*

Еміко Джин

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Еміко Джин

Мрії
про
Токіо

2023

ISBN 978-617-17-0174-8 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням:

Jean Emiko. Tokyo Dreaming / Emiko Jean. — New York : Flatiron Books, 2022. — 336 p.

Переклад з англійської *Марії Пухлій*

Дизайнер обкладинки *Марія Глушко*

Джин Е.

Д41 Мрії про Токіо / Еміко Джин ; пер. з англ. Марії Пухлій. — Х. : Віват, 2023. — 352 с. —
(Серія «Художня література», 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-970-2 (укр.)

ISBN 978-1-250-76663-2 (англ.)

Ідзумі Танака стала принцесою, яка замість пастельних суконь носить штани, зустрічається зі своїм колишнім охоронцем та має пса Тамаґочі з невідомим родоводом. Батько принцеси, кронпринц, теж зухвало відкидає імператорські правила і традиції, бо відновив стосунки з матір'ю Ідзумі. Пані Танака може спричинити кризу успадкування престолу, а ще вона феміністка, яка має радикальні погляди на збереження довкілля. І поки імператорський двір мріє про завершення цих стосунків, кронпринц оголошує, що має намір одружитися зі своєю американською коханою. Рада імператорського двору очікувано голосує проти. Ідзумі знає, як це — бути недостатньо хорошою для імператорського роду, тож вирішує домогтися благословення на шлюб. Та чи до снаги їй це? І чи не доведеться волелюбній принцесі заради щастя батьків відмовитися від своїх мрій і планів?

УДК 821.111(73)

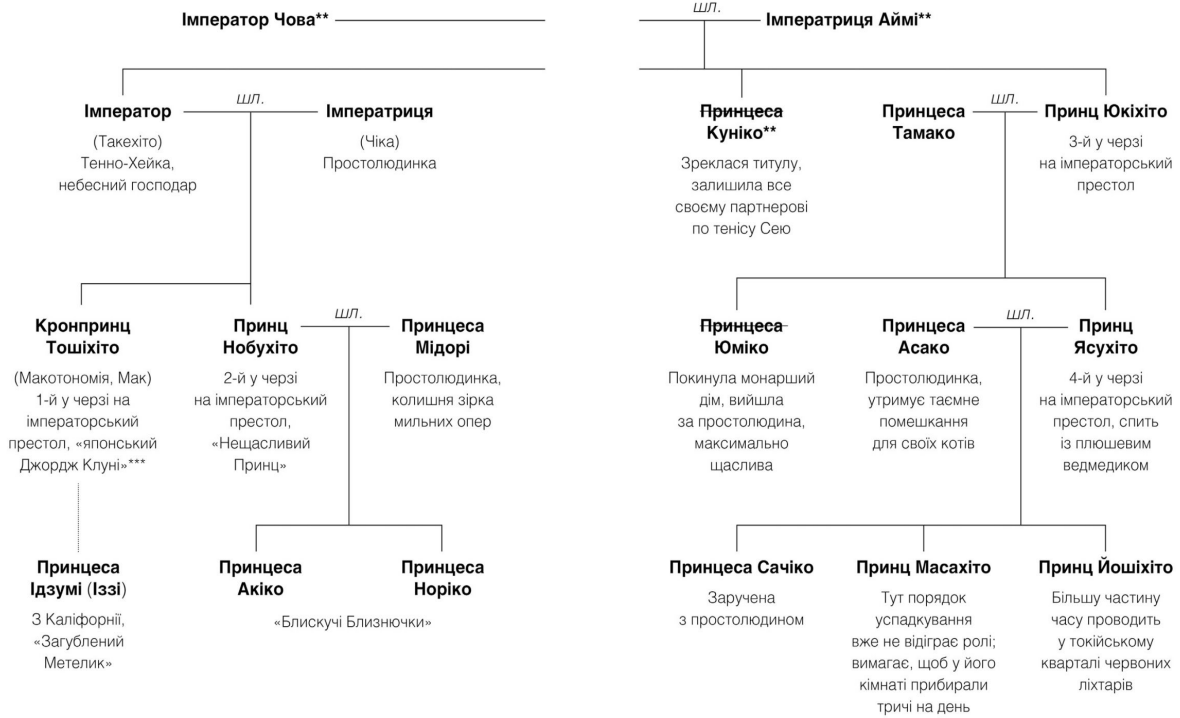
© Alloy Entertainment, LLC

© Emiko Jean, 2022

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2023

*Геть усім дівчатам. Життя — це вірш.
Сподіваюся, ви його напишете*

ІМПЕРАТОРСЬКА РОДИНА*

* анована неофіційна генеалогія

** нині покійні

*** до Амалі та близнят

THE TOKYO TATTLER

ЛІТНІЙ СПЕЦВИПУСК

ЗАПАХЛО КОХАННЯМ!

21 серпня 2022 року

Це сталося майже непомітно. Учора пізно ввечері на вулиці після вистави бунраку¹ в Національному театрі, як завжди, висипали численні глядачі. Одна пара промчала крізь тисняву до чорного седана, що простоював на узбіччі. То були його імператорська величність кронпринц Тошіхіто та його нова пасія, американка Ханако Танака, мати його незаконної дитини — її імператорської високості принцеси Ідзумі. Під час вистави пара сиділа в загальній частині зали. Люди поруч із ними гадки не мали, що серед них перебуває кронпринц.

Тридцять днів тому пані Танака нишком прибула до Японії комерційним авіалайнером, привізиши із собою потерту торбу LeSportsac і Тамаґочі, хатнього собачку її імператорської високості принцеси Ідзумі, дворнягу з невідомим родоводом (геть нічого схожого на чистокровних шіба-іну, яким віддає перевагу імператриця). «І мама, й песик перевертають палац догори дриґом, — стверджує джерело з імператорської прислуги. — Пані Танака не бажає, щоб її обслуговував хтось із персоналу. Собака вимотує нерви й огидно пахне».

Кронпринц почав наслідувати кохану. Відмовився від значного поліцейного супроводу на публічних заходах, віддавши перевагу транспорту без маркування та несподіваним візитам. Імператорські прапори більше не оголошують про прибуття кронпринца, а турне, жорстко розплановані Управлінням імператорського двору, залишилися в минулому. Також пара неймовірно порушила імператорський протокол, дозволивши собі відверті прояви ніжності: прилюдно тримаючись за руки й шепочучи одне одному на вухо.

Не є великою таємницею те, що Управління імператорського двору бажає, щоб принц одружився й дістав спадкоємця для продовження роду. Однак серед кандидаток у його наречені ніколи не було такої, як Ханако Танака, американка без зв'язків із колишніми аристократичними родинами Японії, яка у свої сорок уже давно вийшла з оптимального віку для дітонародження.

Про пані Танаку відомо дуже мало, крім того, що з кронпринцом вона познайомилася в Гарварді. Там він вивчав і практикував англійську за річною програмою обміну, а вона вивчала біологію завдяки стипендії. Пані Танака, хоч і має диплом Ліги плюща, викладає в муніципальному коледжі з вільним прийомом абітурієнтів.

«Не бачу, що в ній привабливого, — пише імператорська блогерка Джюнкo Іноґашіра. — Кронпринц міг би претендувати на кого завгодно. Кого завгодно».

Однак кронпринц чітко показав, які в нього вподобання. «Щодо пані Танаки його імператорська високість налаштований категорично. Буде або так, як він хоче, або ніяк, — розповідає нам один із представників імператорської прислуги. — Кронпринц зачарований». Такий зачарований, що порушив традицію й дозволив пані Танаці жити на імператорських землях — у власному домі. Управління імператорського двору стверджує, що це легально. «Пані Танака мешкає в палаці, але в окремих гостьових апартаментах».

Її імператорська високість принцеса Ідзумі пішла стопами батька: їздить на побачення зі своїм колишнім охоронцем і нинішньою пасією Акіо Кобаяші на маленькій імператорській автівці без розпізнавальних знаків і лише з однією охоронницею. А ще вона, надихнувшись матір'ю, почала носити штани замість настельних суконь, яким зазвичай віддають перевагу жінки імператорської родини.

Неможливо не помічати, що всі троє — кронпринц, пані Танака та її імператорська високість принцеса Ідзумі — зухвало відкидають імператорські традиції.

«Управління імператорського двору сподівається, що обидва ці романи дійдуть кінця. Там готові святкувати той день, коли пані Танака повернеться до Америки, а пан Кобаяші вирушить до Офіцерської школи Сил повітряної самооборони. Воно твердо переконане, що відстань остудить серця кронпринца та її імператорської високості принцеси Ідзумі».

[1](#) Традиційний японський ляльковий театр. (Тут і далі прим. пер.)

1

Раз на рік, наприкінці серпня, Банда Юних Азіжок проводить свої щорічні збори. Присутність на них обов'язкова. Порядок денний визначався заздалегідь. Усе відбувалося за зачиненими дверима. Вхід дозволено лише тим, хто заприсяглися дотримувати п'ятьох заповідей БЮА:

1. ЗНЗ: завжди нямай закуски.
2. Таємниці зміцнюють зв'язок. (Одна з нас пише фанфіки про гурт *Jonas Brothers*. Одна голить нам пальці на ногах. А ще одна так жахливо засмітила унітаз у шкільному туалеті прокладкою, що довелося телефонувати стороннім слюсарям, а опісля директорові порадили влаштувати учнівські збори лише для дівчат із питання правильної утилізації засобів жіночої гігієни, і то була я — тією дівчиною була я.)
3. Мотивуйте та заохочуйте одна одну.
4. Мій одяг — твій одяг.
5. А ще я робитиму це, якщо робитимеш ти.

Я дивлюся на своїх трьох подруг — Нуру, Глорі й Гансані — на екрані комп'ютера. Ми вперше проводимо збори в різних місцях, розкидані по різних часових поясах по всьому світу.

Тут восьма вечора. Я аж у Токію, безперечно, далі за всіх від дому. В палаці Тогу, у своїй новій кімнаті, оздобленій у м'яких білих і землясто-дерев'яних тонах, які цілком могли б опинитися в японському *Architectural Digest*². У Нью-Йорку, де перебувала Нура, лише почався ранок. Туди вона прибула кілька днів тому, щоб оселитися в гуртожитку Колумбійського університету. А в Глорі й Гансані взагалі четверта ранку (їм дістався найменш вигідний час).

Вони обидві на західному узбережжі Штатів. Ґлорі поїхала до тата в Портленд, перш ніж вирушити завтра до Орегонського університету. А Гансані досі в Маунт-Шасті, але сидить у цілодобовому дайнері, бо живе в дідька на рогах, а її батько не бажає платити за те, щоб компанія провела їм додому інтернет. За кілька днів вона поїде до Каліфорнійського університету в Берклі. Мої найкращі подруги завжди найрозумніші в будь-якій компанії. Немає нічого такого, на що не були б здатні ці панянки. Богом присягаюся, Ґлорі навіть може розібрати тушу оленя. Їхнє майбутнє визначене.

А моє?

Ну, я намагаюся з усім розібратися. Мій світ здригнувся й перевернувся догори дригом, коли я навесні у випускному класі дізналася, що мій батько — кронпринц Японії. Ні сіло ні впало — стала принцесою. У це важко повірити, і я досі адаптуюся. Відтоді, по суті, живу в Токіо (лиш одного разу ненадовго їздила додому, до Маунт-Шасті, коли про мої стосунки з охоронцем розповіли всі ЗМІ). І моєю єдиною метою було й далі пізнавати свого батька. Ось і все.

Та тільки...

Пан Фучіґамі, камергер і суворий повелитель палацу, останнім часом розкидав у тих приміщеннях палацу, до яких я вчащаю, каталоги елітних навчальних закладів Японії. Навіть умовив мене завтра оглянути Токійський університет. Усього-на-всього альма-матер мого батька й діда, імператора. Нічого страшного. Лише трішки лячного. Я стою в тіні тих, хто належав до імператорської родини в минулому. Все ще аж ніяк не скінчилось. І я чітко дала зрозуміти, що зважую свої варіанти. Тож запитання таке: пропустити один рік чи піти навчатися? Відповідь: не знаю. Кожен варіант — це якийсь інший шлях. Навчання в Японії веде мене далі второваним шляхом принцеси. Рік на волі, подалі від цього — і я стала б першою принцесою з імператорської родини за сто років, яка *не* пішла навчатись одразу.

Я витягла Тамаґочі з його смердючого кубла в ногах свого ліжка й зарилася носом у жорстку шерстку песика. Він виривається з моїх обіймів і вмощується далі на ліжку. *Тупий пес*. Я хочу лиш одного: любити його й бути йому любою. Ніде правди діти, йому було трохи непереливки після приїзду до Японії й він відсидів чотирнадцять днів на карантині.

До Гансані підійшов офіціант і налив їй ще одну чашку кави. Від чашки йшла пара, і Гансані взялася за неї обома руками.

— Дякую, — сказала вона офіціантові й невпевнено усміхнулася. — Перепрошую, я сиділа тут дуже довго. Обіцяю, що залишу вам великі чайові.

Офіціант сказав, що вона може залишатися, скільки їй потрібно.

Така вже людина Гансані. Відразу зрозуміло: вона покосить вам газон задурно. Батьки її люблять. Вона почекала якусь мить, поки офіціант піде, а тоді подивилася просто в камеру й театралью прошепотіла:

— Мені ледве вистачає готівки на цю каву. Треба негайно закруглятися.

— Ми майже скінчили, — подала голос Нура.

Позаду неї видно календар із неоновими липкими аркушами. Вона вже залишила свій слід у вигляді розкладів і нотаток. Це її щастя.

Поки що в нас усе визначено. По-перше, як ми залишатимемося на зв'язку, перебуваючи за межами штату/країни та в різних часових поясах: можна листуватися, відповідатиме та, хто буде вільна. По-друге, ми всі погоджуємося, що мусимо емоційно підтримувати одна одну в цей перехідний період. По-третє, коли ми возз'єднаємося: на жаль, не раніше ніж наступного літа. Однак Нура відвідає мене в Японії, коли матиме зимові канікули. Я як господиня покажу їй цікаві місця Токіо.

— Ми маємо обговорити ще одне питання, — сказала Нура.

— Це дурня, — пробурчала Глорі. — Четвертий пункт у списку обговорювати не треба.

Вона відкинулася на спинку стільця і схрестила руки на грудях.

Нура злісно зиркнула на Глорі.

— Останнє питання на порядку денному...

— Ми не будемо витратити останні кілька хвилин зборів на те, який фільм із парочкою треба перезняти з двома чоловіками чи двома жінками в головних ролях, — втрутилася Глорі. Повернула голову й буркнула собі під носа: — *Titanic*³.

— Правду кажучи, я багато про це думала. Я обрала би *Dirty Dancing*⁴, — проголосила Гансані. — Сцена в річці? О!

Я помітила якийсь рух у залі й сказала:

— Панночки, я мушу обірвати цю революційну розмову, але мені треба йти.

— Що? — образилася Нура. — Я навіть не висунула свого кандидата. Підготувала цілий есей про свій вибір, *The Notebook*⁵.

Нура кивнула на стос паперів.

— Люблю вас усіх! — Я послала дівчатам повітряний поцілунок. — Але ви помиляєтеся. Правильна відповідь — *Pride and Prejudice*⁶.

Я різко закрила ноут і побігла з розкішного ліжка до коридору. Мені на п'яти наступав Тамаґочі.

Мама, злякавшись, миттю розвернулася.

— Ідзумі! Привіт. Я думала, ти з Акіо.

— Невдовзі він буде тут. — Я уважно подивилася на неї. Тамаґочі сів і зігнувся так, щоб посмоктати пальці на задніх лапках. — Що ти робиш?

За моєю кімнатою розташована лише татова.

Мама зробила жест рукою, так ніби вона здивувалася й образилася водночас.

— Я? Що я роблю? — перепитала вона, явно тягнучи час. — Та нічого. Йшла до кімнати твого батька. Він хотів дещо мені показати... Якусь, хм, рослину?

Я стиснула губи і схрестила руки на грудях:

— Ти зараз питаєш чи відповідаєш?

Мама взяла руки в боки й пирхнула:

— Я не повинна пояснювати тобі свої дії. Якщо я хочу...

Я подалася до неї.

— Зупинися, — мовила, — заради мого психічного здоров'я.

Я намагаюся думати про щось не пов'язане із сексом. Про бейсбол. Вирощування пшениці. Шкарпетки, надіті під сандалі.

Мама зітхнула й відказала мені:

— Я доросла жінка.

Для мами це друга поїздка до Токіо. Перша відбулася в червні, і тоді ми були в напівкризовому режимі (через отой скандал з охоронцем). Попри безлад було очевидно, що між нею й моїм татом досі іскрить. Побачивши, що я в безпеці, мама поїхала. Але ж обіцяла повернутись. Я всіляко підбивала її, щоб вона повернулася швидше. «Проведи літо

зі мною в Токіо. Ти ж тоді все одно не викладатимеш. Скажи, що проведеш. Скажи. СКАЖИ». Звісно, так і сталося. Вона приїхала в перший тиждень липня. Ми з татом зустріли її в аеропорту. Я поскакала до мами, щойно її побачила. «Ох», — сказала вона, коли я мало не задушила її в обіймах. Ми розійшлись, і тато привітався швидким поклоном. Мама зробила те саме.

«Маку», — з придихом вимовила вона, вживши його університетське прізвисько — скорочене від Макотомія.

«Ханако, — відповів він зі стриманою усмішкою. — Мені неймовірно приємно бачити тебе знову».

Коли ми опинилися на околицях Токіо, мамина рука вже потягнулася на інший бік сидіння в автівці, до татової долоні. З маленької іскорки між ними зродився крихітний вогник. Вона мала намір зупинитися в готелі неподалік. Але журналісти були нестерпні. Виникли проблеми з безпекою — як її, так і мою. Отож вирішили (передусім рішення належало татові), що мамі слід переїхати до палацу. Підготували гостьові апартаменти в окремому крилі. Мама подовжила час поїздки з двох тижнів до трьох, а потім — і до кінця літа.

Отакі пироги.

Відтоді мої батьки були відвертими, справжнісінькими закоханими хуліганами — якесь розжарене пекло. Ранкові прогулянки в саду. Затишні вечірні трапези за столиками в кутку. Я навіть застукала їх, коли вони обіймалися й цілувалися в коморі. А тепер це — опівнічне побачення. Ну, не зовсім опівнічне, але досить близько, о восьмій вечора. Загалом було весело дивитись, як моя практична мати шаріється, мліє й забиває на обачність. Я рада за неї. І за себе також.

У нас усталився певний розпорядок. Ми з мамою й татом снідаємо разом. Я завжди про це мріяла. Сидимо за столом, розмовляємо про те, як минатиме у нас день: куди ми поїдемо, з ким побачимося, що треба зробити, — а тоді мчимо жити кожне своїм життям. Ми з батьком беремося до обов'язків членів імператорської родини. Мама читає чи релаксує, бо в неї відпустка. Ввечері ми зазвичай знову збираємося за вечерею. Сидимо ще довго після того, як зі столу прибирають. Мама з татом розповідають мені байки зі своїх студентських років. Як вони познайомилися на заході для старшокурсників. Як тато взяв мамі стілець, бо побоювався, що в неї болять ноги. «Річ була в її взутті.

Товсті підошви — я думав, що в неї таке саме болюче захворювання, як у мого двоюрідного діда, який носив схожі підбори», — зізнався із сухою усмішкою тато.

«То були платформи, — насупилася мама. — Я купила їх, бо здавалася на них вищою».

Я широко всміхнулася. В моїх очах засяяла вимога: «Продовжуйте».

Тато повернувся до мами. «Ти була дуже сердита на мене».

«Подумала, що ти навмисне поводишся нечемно. Образив мене, а потім не захотів дивитися мені в очі», — відповіла мама й пригорнулася до нього. Я помітила, що їх мимоволі тягне одне до одного, як приплив до берега.

«Я намагався поводитися по-лицарськи й не витріщатися на тебе. Ти здалася мені... просто чарівною», — із зачудуванням мовив тато.

Отакі миті — це бальзам на вічно зболілу душу. Я кліпаю й бачу сімейний портрет, який намалювала у другому класі. Мама, я та безформна пурпурова пляма замість мого батька. Я сковтую слину. Думала, ніби знати, хто мій батько, буде достатньо. Але це не так. Порожнеча нікуди не поділась. Я хочу, щоб були ми. Хочу, щоб була ціла родина.

Відучора цей біль посилився вдвічі. Мама забронювала квиток додому. Поїде за п'ять днів. Вона має повернутися до початку занять у коледжі Сіскіюс, де вона викладає біологію. Я стараюся не думати багато про її від'їзд. Про те, як сильно за нею сумуватиму. Як сильно сумуватиме за нею тато.

Тепер мамині очі спалахнули: вона побачила щось позаду мене.

— Акіо, — сказала вона теплим, занадто солодкавим тоном. — Привіт. Рада тебе бачити.

Я повернулася. Акіо стоїть на порозі коридору. Я дивлюся на нього якось мить. Насолоджуюся його присутністю. Шість футів досконалості. Широкі плечі. Вирізьблені з граніту вилиці. Пронизливі глибоко посаджені очі під важкими повіками аж пропалюють мене. Справжній цвіт японської нації. Акіо. Його улюблений фільм — *Die Hard*⁷. Читає він тільки нехудожню літературу. А ще однозначно далеко піде, вимірюючи траву в себе на подвір'ї, щоб кожна травинка була не більше як п'ять дюймів заввишки. Ех. Не знаю, чому так, але

все це здається мені надзвичайно привабливим. Колись давно Акіо був моїм охоронцем. А тепер просто став моїм.

Р-р-р.

Переді мною став Тамаґочі й показав зуби. Його ненависть до Акіо прямо пропорційна моїй любові до нього. *Любов.* Чи люблю я Акіо? Не знаю. Знаю, що він мені небайдужий. А ще знаю, що з Акіо наче вдома. В безпеці. В комфорті. У стабільності. Хоч куди я йду, хоч що роблю, я завжди наче бумеранг: думаю про нього, хочу повернутися до нього. Це любов?

Тамаґочі переніс вагу вперед. Наїжачився. Акіо примружено подивився на собаку.

Мама підхопила Тамаґочі.

— Тихо. Жахливий собака, — промуркотіла вона йому милим голосом. Він став пручатися, та мама його втримує.

Акіо вклонився.

— Пані Танака.

Поволі розігнувся й тихо ступив уперед. Нечутно.

— Що ж, — сказала мама, — я просто залишу вас тут удвох. Приємного вечора.

Вона втекла разом із Тамаґочі, зникнувши за рогом.

Акіо зупинився за дюйм від мене.

— Ти впевнена, що в цього собаки зроблені всі щеплення? А у твоєї матері все гаразд?

— У Тамаґочі все нормально. І в моєї мами теж, — запевнила я, гладячи лацкани його піджака. Акіо має й менш офіційний одяг, але відвідує мене в палаці лише в піджаку та сорочці з комірцем.

Я завела його до себе в кімнату. Ми зупинилися біля лакованого буфета, оздобленого золотими хризантемами. На ньому стоять фотографії в рамках, серед них — мій знімок із дівчатами. Так, у Гансані повен рот блискучих брекетів. Так, на нас схожий джинсовий одяг. І так, у мене завите волосся.

А ще є вірш-вака, що його написав для мене Акіо.

Я розумію.

Тепер мені все ясно.

Вітер, дощ, сльота...

*Я побачив листопад —
Знов повірив у любов.*

Поезія — це ніби наша фішка. Спершу ми були смертельними ворогами. Акіо доводив мене до *казу* своїми графіками, аурою героя готичного роману й тим, що вищий за мене на вісім дюймів. Однак тепер наші стосунки інакші: я весела принцеса, а він набурмосений колишній охоронець і нинішній перспективний пілот, який показує свою м'якість лише найближчим до себе людям. Мені це дуже подобається.

Я хитро глипнула на Акіо, підкралася до нього зовсім близько і злегка куснула за підборіддя.

— Ти прийшов зробити зі мною все, що тобі заманеться? — питаю я.

Він спопеляє мене поглядом.

— При Рейні?

Акіо кивнув на темний сад, у якому патрулює місцевість Рейна. Моя нова охоронниця, вдягнена в чорний костюм, якось зізналася, що вивела чоловіка з ладу лише за допомогою його волосся, зібраного у хвіст. Тому у самої неї волосся коротке.

Я стиснула губи.

— Своєрідно, але ні.

Треба було засмикнути фіранки. Я зітхнула й відійшла від Акіо до маленького столика під вікном. Обабіч нього стоять два стільці, а на ньому — дошка для гри в го. Я взялася за спинку одного стільця.

— Реванш?

Губи Акіо вигнулися в ледь помітній усмішці.

— Авжеж.

Він скинув піджак і виклав усе з кишень біля дошки для гри. Телефон. Ключі. Гаманець.

— Моя черга ходити першою, — сказала я й потягнула до себе дерев'яну миску з чорними камінчиками.

Акіо нахилив голову і поставив біля себе миску з білими камінчиками.

— Той, хто програє, завжди ходить першим у наступній грі.

Я ще ніколи не виграла в нього. *Поки що*. Ми провели за цим столом більшу частину літа, змагаючись за територію. Акіо,

виблискуючи темними очима, ретельно обдумував стратегію, а тоді кепкував після виграшу. Однак сьогодні його тиранії кінець. Сьогодні я прагну крові.

Він закасав рукави. Передпліччя в нього накачані й жилаві.

— Музику? — спитав він і погортав щось на телефоні.

— Якщо ти пообіцяєш не співати.

Коли Акіо говорить, голос у нього глибокий і мелодійний. А коли співає, то геть інакший — щось середнє між криками тюленя і квилінням мартина.

Обличчя в нього грайливе, майже хлоп'яче.

— Нічого не обіцяю.

— Тоді ніякої музики.

— Гаразд, — похмуро погоджується він.

Починається гра. Мої перші ходи агресивні. Акіо покрутив у пальцях білий камінчик і пробурмотів:

— Відразу атакуєш?

— Менше слів, більше гри, — відказала я.

Він цокнув язиком, проте його очі весело світилися.

— Завжди першою перемагаєш.

За вісім ходів я встигла захопити два камінчики Акіо й загарбати їхні свободи. Його хороший настрій зник, і тепер він хилився вперед, наморщивши чоло, наче самурай у задумі. Ще шість ходів — і Акіо поповнив свою купу полонених п'ятьма моїми камінчиками. Я весь час дражнюся. «Ти точно хочеш так зробити?» «Я зараз читаю твої думки». «Ей, та це ж найгірший хід із можливих». Між нашими стилями гри є разюча відмінність. Акіо вдумливий. Стриманий. Я нестримна. Ризикую. Він розтягує, я стискаю.

Півтори години по тому ми закінчуємо. Майже нічия. Чорні — двадцять чотири очки. Білі — двадцять три очки. Моїх щік торкається неприродна усмішка.

— Майрімашіта, — «Я програв», — каже він, злегка схиливши голову.

— Арігато годзаїмашіта, — «Дякую», — ввічливо відповідаю я, приймаючи його капітуляцію.

— Арігато годзаїмашіта, — повторює він. Покінчивши з формальностями, він відкинувся на спинку стільця й розкинув ноги.

Обличчя в нього трохи здивоване. Що це було?

Я зморщила нижню губу, хутко обігнула стіл і сіла Акіо на коліна, легко обвивши руками його шию.

— У тебе зіпсувався настрій, — співчутливо сказала я. — Я знаю, як ти любиш вигравати.

Він обійняв мене однією рукою за талію.

— Таки люблю.

Трохи помовчав. Ліниво погладжує мене великим пальцем по стегну.

— Але більше люблю, коли виграєш ти.

— Добра відповідь, — вдихнула я.

— Редько, — мовив він.

Від прізвиська, яке він мені вигадав, на душі потеплішало. Спершу це було моє кодове ім'я. Я думала, що він кепкував із мене після того, як я взяла в шеф-кухаря з аеропорту хризантему з редьки. Зізналась Акіо, що ненавиджу його. А що ж він сказав? Тихо, з напруженням в очах заявив: «Редька — дуже серйозний овоч. І, власне кажучи, мій улюблений».

Тепер же він дивився на мене так само.

— Рейна зникла.

Не прошепотів, але мовив дуже тихо.

Ми схилилися одне до одного. Між нами знову запала тиша, сповнена якогось очікування, неначе перед грозою. Акіо поцілував мене, тицяючись носом у мій ніс. Мої вуста розтулилися, м'які й готові. Охочі. Моє тіло, опинившись так близько до тіла Акіо, випромінювало непомітний жар. Ми — ядерний синтез, зіткнення двох атомів.

Забудьте про Маунт-Шаста, моє рідне місто, куди з червня по серпень з'їжджаються Збирачі Веселки, щоб поніжитися голяка на сонці, пожити комунією й поносити квіти у волоссі. Цього року літо любові минає в Токіо.

[2](#) Відомий американський часопис, присвячений передусім дизайну інтер'єру.

[3](#) «Титанік».

[4](#) «Брудні танці».

[5](#) «Щоденник пам'яті».

[6](#) «Гордість і упередження».

[7](#) «Міцний горішок».

2

Наступного дня рівно о десятій ранку імператорські родина і двір прибули на екскурсію до кампусу Токійського університету. Праворуч від мене іде пан Фучігамі, а ліворуч — магістрант із дитячим обличчям, наш гід. За нами тягнеться цілий почет. Збірна солянка: мама, тато, татів конюх, татів камергер, декан із роботи зі студентами та його асистент. А ще — Рейна й ціла згряя імператорських охоронців. Ми прибули великою компанією. Акію, якого я взяла задля емоційної підтримки, сховався ззаду.

Сучасна архітектура на кампусі змішана зі старими кам'яними будівлями. Коли нас підвели до гуртожитку, пан Фучігамі став поводитися, мов дитина, яка об'їлася кексів.

— Будівля новісінька, — зауважує мій камергер. — Дуже чепурна. Хіба не так, ваша високосте?

Я блаженно всміхнулася:

— Вона прекрасна.

Мама, тато й усі інші їдуть окремо. Є ж обмеження на вагу, та й двоє членів імператорської родини не повинні їхати в одному ліфті — ну, знаєте, на той випадок, якщо обірветься кабель і ліфт полетить на землю. Однак зі мною Рейна й Акію.

Магістрант усю дорогу розповідає про студентське життя: вечірки, організовані вечори караоке й навіть клуб любителів прапорів.

— Я був там на бакалавраті, — зізнався він із хитрою усмішкою. — Визнаю, там часом можуть вирувати пристрасті. Того року, коли я звідти пішов, ми проголосували за введення вигаданих прапорів, починаючи з прапорів Зоряного флоту. — Зауваживши мій порожній погляд, студент повів далі: — *Star Trek*⁸. Я його великий фанат.

Акію прокашлявся в кулак. Я помітила, як Рейна всміхнулася, та вже за мить втупилася в ламінат на підлозі.

— Як весело, — промовив із вогником в очах пан Фучігамі.

Двері ліфта розсунулися. Ми знову долучилися до решти компанії — мами, тата, декана з роботи зі студентами та інших, — а по тому опинилися в коридорі.

— Зачекайте тут, — наказала Рейна, а тоді стала пробиратися до відчиненої житлової кімнати. Я всміхнулася гідові так, ніби це — норма життя.

— Акіо-сан⁹, — стиха покликала вона його всередину.

Вони разом стали оглядати приміщення, схоже на коробку для взуття, відчинили й зачинили шафу, увімкнули й вимкнули світло, покрутили сюди-туди замок на дверях.

Перемовляються, обговорюючи можливості та ризики для безпеки: стіни бетонні, а вікна з подвійними шибками, але не куленепробивні. Яка прикрість. Позаду мене так само весело дивляться мати з батьком.

Акіо поклав руку на дверну ручку і постукав по дереву.

— Пустотілі, — констатував він.

Рейна кивнула і провела наманікюрем пальцем по фальшивій деревині.

— Не втримали б непроханого гостя.

В Акіо у щелепі засіпався м'яз. У його очах виблискує розум.

— Скільки разів за минулий рік повідомляли про вторгнення?

Він підійшов до гіда і став по-геройськи його допитувати (а втім, герой він і є).

— Не знаю, — завагався гід, нервово наморщивши чоло. — Треба було б запитати.

— А як щодо інцидентів, які скінчилися заявами до поліції? — спитала Рейна.

— Хм, точно не знаю.

Гід почервонів на виду, набувши кольору помідорів чері, що їх ми вирощували у своєму садку в Маунт-Шасті.

— А охоронців? — знову запитав Акіо.

Зараз Акіо й Рейна геть схожі на найманих убивць і нітрохи цього не соромляться. Вони разом напосідаються на значно нижчого на зріст гіда й дивляться на нього одну довгу ніякову хвилину, поки той збирається на відповідь.

Нічого. Він нічого не може сказати.

Декан вийшов уперед і товариськи розкинув руки.

— На кампусі цілковито безпечно, запевняю.

— Я все одно хотів би знати відповіді на ці запитання, — відказав мій батько. В його тоні відчувається столітній імператорський родовід.

Боже милостивий. Я заплющила, а тоді розплющила очі. Декан тим часом поклонився.

— Звісно, ваша високосте. Повідомлю вам ці цифри по обіді, — запевнив він із беззастережною покірністю.

— Коли принцеса визначиться з навчальним закладом, імператорські охоронці організують зустріч із охороною кампусу та поліціантами. Вона матиме власну охорону, проте ми воліємо якомога більше співпрацювати з місцевою владою, — сказала Рейна.

Декан схилив голову й пообіцяв дотримувати всіх імператорських протоколів, а тоді повернувся в мій бік:

— Ваша високосте, сподіваюся, ви відчуєте себе в Токійському університеті як удома, позаяк саме тут здобули бакалаврський ступінь ваш батько та його батько. Гадаю, що ви забажаєте продовжити традицію.

Я глибоко вдихнула. Машинально всміхнулася та зціпила руки, схиливши голову.

— Це було б честю для мене, — сказала я впевненим голосом. Однак відчуваю, як по спині пробігає холодок.

Декан припросив мене роззирнутися, оглянути все, що зацікавить, а сам завів розмову з моїми батьками.

Я зробила кроки сюди-туди тісною кімнатою. В ній пахне спертим повітрям і ще чимось — чим саме, не можу зрозуміти: чимось середнім між привидам брудного одягу й перевареними харчами. Загалом кімната цілком стандартна: маленька шафка, ліжко й письмовий стіл. Однак із нагоди монаршого візиту її прикрасили. На стіні висів вітальний транспарант. На низенькому столику порозкладали рекламні брошури програм із різноманітних тем, маловідомих і нецікавих для мене. Мій батько вивчав середньовічний транспорт. Членам імператорської родини не рекомендують вивчати щось аж надто суперечливе: ніяких дипломів із політології чи навіть таких, які давали б змогу зробити кар'єру. Нам не дозволено

заробляти. Навіть якби я захотіла вивчати вступ до медицини, як Нура, вступ до фармацевтики, як Ґлорі, чи надавати безкоштовну допомогу з екологічного права, як Гансані, мені заборонили б це робити. Бути принцесою значить обрати триб життя. Раптом я з болем усвідомила, яке в мене буде життя, якщо стану на цей шлях. Ці обмеження. Ці великі очікування.

З вікна добре видно кампус. Я відсунула благоденську фіранку й стала роздивлятися студентів, що сновигали подвір'ям, цілеспрямовано задерши підборіддя. Чи може це стати моїм на найближчі чотири роки? Чи хочу я, щоб це було моїм? Пропустити один рік — це для мене досі варіант. Я намагаюсь уявити, як воно було б повернутися до Штатів. І що б я там робила?

— Мені теж стало цікаво... — Акіо став поряд зі мною. — Тобі досі не до вподоби маячки на телефоні?

Я відпустила фіранку.

— Я не стану тобі на це відповідати.

Невдовзі після мого прибуття до Японії Акіо поставив мені на мобільний маячок. Було дуже неприємно. Хоча це й нормально, я сказала: «Ніколи знову», — і стоятиму на цьому хоч до скону.

Він невдоволено скривив лице.

— А ти останнім часом не навчалася ближнього бою?

Я лише засміялася йому у відповідь.

Нараз розмова в коридорі урвалася. Всі подивилися на мене з німим запитанням ув очах. Мама: «Що тебе смішить?» Тато: «Ти задоволена кімнатою?» Декан: «Вам подобається університет?» Пан Фучігамі: «Заява у мене під рукою. Вам допомогти її заповнити?»

Мені потрібен простір.

— Мамо, — я подала голос. — Я читала, що новий корпус економічного факультету тут дуже сучасний і має золотий сертифікат енергетичної та екологічної ефективності. Пристрій для збору дощової води на даху покриває потреби корпусу у водопостачанні на сімдесят відсотків. Може, поглянеш на нього?

Мамине лице посвітлішало, а батькове — потеплішало. Екологічність — сенс маминого життя, а сама вона, схоже, сенс татового.

— Була б дуже рада, але... — Мама подивилася на мене. — Справді? Ти впевнена? Це ж екскурсія не для мене. Це було б припустимо? —

Вона подивилася на мого батька. Мій батько, своєю чергою, подивився на декана.

Декан низько вклонився.

— Звісно, звісно. Перепрошую, що ми не додумалися підготувати візит до економічного корпусу. Прошу, сюди.

Він розкрив долоню й жестом запросив моїх батьків іти попереду нього.

— Зум-Зум, ти точно не будеш проти? — запитала мене через плече мама. Вона вже на півдорозі до ліфта.

«Іди», — мовила я самими губами.

Вони пішли. Залишилися гід, Рейна й частина імператорської охорони. Всі вони стояли без діла в коридорі. Я пройшла килимом і кивнула Акію. Той зачинив за нами двері. У тиші та спокої мені вже трохи менше тисне на скроні. Я схилилася до вікна і вдихнула сперте повітря.

Акію поволі підійшов до мене.

— Що думаєш? — тихо спитав він, удивляючись у моє обличчя.

Тепер я мушу визнати: Акію теж по-своєму на мене тисне. Йому треба, щоб я визначилася, зупинилася на чомусь. Зробила якийсь життєвий вибір. *Яке* воно, життя моєї мрії? Меншою, зростаючи в Америці, я бачила небагато схожих на себе дітей у книжках, відеоіграх, по телевізору. Зате бачила стереотипи: добрі знання з математики, навчання, старанна праця. Звужені версії себе. Тепер же мій світ розширився. Я могла діставати все й одразу. Але все одно є правила, яких слід дотримувати. Правила для принцес. Що мені можна робити, а що — ні. Ось, наприклад, спеціальність у виші. Я можу її обирати, але в певних межах. Невже в житті завжди існують якісь обмеження? Без цього дорослішання неможливе?

— Ти пітнієш? — Акію потягнувся до носовичка, але я похитала головою.

— Акію... — Я подивилася на ліжко. На матраці новий маячок. — Ти завжди знав, що хочеш бути пілотом?

Він на мить замислився над моїми словами.

— Ну, в п'ять років я хотів бути тиранозавром, — тож ні. Але я збагнув усе, коли батько купив мені перший іграшковий літачок. — Я уявляю кімнату, у якій Акію жив у дитинстві. З купою літачків. Його

шлях не завжди тягнувся прямо, та він так чи інак дійшов до мети. Акіо глипнув на мене. — А ким ти хотіла бути в дитинстві?

— Яюсь я цілий тиждень удавала із себе банку зі сметаною. — Я усміхнулася. Акіо теж.

— Насправді мені важко вирішити, чим займатися. Ну, тобто які в мене є справжні пристрасті, крім їди та сну? — Я знову пожартувала, та цей жарт не смішить. Я зітхнула.

— Може, спершу відсієш те, чим не хочеш займатись? — Акіо взяв брошуру, став читати, а тоді простягнув книжечку мені. — Тебе цікавить заворожливе, але дуже повільне царство молюсків? — Він переніс вагу на п'яти. — Так, це каламбур.

Я зморщила носа.

— Я пас.

Господи, я навіть не можу посміятися з хорошого каламбуру.

— Точно? — Акіо вигнув брову. — Я майже певен, що твій двоюрідний дід здобув докторський ступінь, вивчаючи морських їжаків.

Я знову сказала «ні». Він поклав брошуру першою сторінкою донизу.

— Добре просуваєшся. Мінус один пункт у списку. — Акіо взяв іншу брошуру. — Єгиптологія? Там один із обов'язкових курсів — «Магія та медицина Давнього Вавилону». Насправді це по-своєму цікаво.

— Забагато проклять і мумій, — заперечливо похитала я головою.

— Дуже мудро, — стиха відповів він і поклав брошуру про єгиптологію на ту, що про молюсків. — Ага, а ось про могилознавство.

— Такого не буває! — Я вихопила брошуру в нього з рук. Вона присвячена факультету англійської мови.

Акіо стенив плечима.

— Тобі просто треба зрозуміти, до чого ти маєш схильність.

Я всміхнулася:

— І до чого я маю схильність?

— Редько. — Голос у нього став глибоким і насиченим, лагідним, наче дотик оксамиту до шкіри. Акіо став переді мною, узяв мене за руку, а тоді потиснув її й відпустив. Дотик швидкий, але все одно заспокійливий.

— Я навіть не впевнена, що повинна навчатися, — зізналася, перебільшено насупившись.

Він усміхнувся.

— Ти ще збагнеш, чого хочеш. Я в тебе вірю. Йди за серцем.

«Ви живете серцем». Так він казав мені раніше. Це моя природна схильність, і вона ще ніколи мене не підводила. Тільки чого хоче моє серце? Куди воно йде?

Після завершення екскурсії ми зупинилися перед економічним корпусом, щоб зустрітися з мамою й татом. Нас оточив цілий рій імператорських охоронців. Ноги в мене втомилися й гудуть. Я вже така, що поїхала б додому.

— А як щодо вас, Кобаяші-сан? — спитав у Акіо гід. — Вас теж цікавить Токійський університет?

— Ні. — Він застібнув піджак і оглянув подвір'я. — Я нещодавно пішов з імператорської охорони й записався до Повітряних сил самооборони. Навчаюся в Офіцерській школі в Нарі.

Мало того, що мама їде, — Акіо невдовзі знову піде навчатися. Біда ніколи не приходить одна. Осінь, схоже, буде доволі самотньою.

Гід розчаровано опустив кутики рота.

— Отже, таблоїди кажуть правду. Ви просто курсант?

Я скривилася. Та невже?

— Так. Просто курсант, — беземоційно відповів Акіо.

Мама й тато вийшли з економічного корпусу. Заблимали камери. Ми привабили цілий натовп. Ми з батьком сходимось і відходимо вбік, відвертаючи увагу фанатів монаршої родини від мами та Акіо. Стаємо разом, і починається фотосесія. Нас умить завалюють клацанням, спалахами й запитаннями. «Принцесо Ідзумі, ви заповнили заяву на вступ до Токійського університету? Кронпринце Тошіхіто, ви задоволені тим, що ваша донька вступить до того самого університету, де навчалися й ви?»

Ми ігноруємо їх усі.

— Я радий, що ми можемо трішки побути наодинці, — сказав тато так, щоб почула лише я.

— Справді? — Я усміхнулася й помахала мамі, що демонструє свою маленьку дитинку в картатому светрику. Жінка береться за пухкенький зап'ясток хлопчика й махає мені так само. Малий кривиться, його очі наповнюються сльозами, а тоді він потужно реве. *Хто б сумнівався.*

— Я вирішив освідчитися твоїй матері, — просто сказав тато.

Я враз про все забула і скоса подивилася на батька, роззявивши рота.

— Серйозно?!

Знову заблимали й заклацали камери.

— Серйозно.

Його темні очі виблискують на надвечірньому сонці. Він розвеселився. Останнім часом батьки почали засвоювати мої улюблені фрази: «пекельце», «демон хаосу», «я бездушний вакуум». Те, що я стала мішенню їхніх особистих жартів, дещо лякає, та передусім тішить.

— Швидко, — сказала я. Тато з мамою зустрічались у виші. Знову побачилися лише багато років по тому. Тепер же вони зійшлися знову якихось кілька тижнів тому. Він хоче, щоб вона не від'їздила?

У тата опустилися кутики рота.

— Ти цього не схвалюєш?

— Ні, річ не в тім, — квапливо запевнила я.

Я на роздоріжжі. Мені страшенно цього хочеться. І мамі, мабуть, теж. Тільки я не впевнена. Я кліпаю й уявляю свій сімейний портрет роздертим і розвіяним на вітрі.

Перш ніж я встигаю все пояснити, заговорив тато:

— Це не швидко. Принаймні для мене. Я роками думав про твою матір. Чекав. І не хочу чекати далі. Але послухай... — Він стишив голос. — Я не освідчуватимусь їй без твого благословення. Останні кілька тижнів ми були наче сім'я. Зробити так, щоб це було назавжди, — моя найбільша надія.

І моя. Я впевнена в одному: мама кохає тата, тато кохає маму. Деякі речі просто існують на світі та й квит.

— Звісно. Я тебе благословляю.

— Серйозно? — перепитав він із надією.

Я торкаюся грудей там, де серце, яке тим часом шалено б'ється, бо раптом усвідомило перспективи: любов, сім'я, новий шанс на щасливий кінець. Боже, я хочу, щоб мама сказала «так». Обрала нас. Залишилася в Токіо.

— Серйозно.

— Чудово. Тоді завтра.

Ого. А він не марнує часу.

— Де ти це зробиш? — запитала я. — Думаю, це варто зробити в...

— Теплиці, — урвав мене тато.

— Саме так, — погодилася я. Усміхнулася і знову зосередилася на наших глядачах і папараці, завваживши навіс у них над головами, заляпаний пташиним послідом.

Теплиця. Перше, що показав мені батько після приїзду. Тоді я не знала цього, та він збудував її для моєї матері, висадивши там її улюблені квіти — орхідеї. Я мала би знати, що тепер, коли вони знайшли одне одного, він захоче з нею одружитися. Вона завжди квітнула в його серці.

[8](#) «Зоряний шлях».

[9](#) Суфікс «сан» додається в японській мові до імені особи для ввічливого звертання. Використовується у звертаннях до людей будь-якої статі.

3

Майже добу по тому я засипала в мамине улюблене взуття собачі смаколики з пакета.

— Мамо, повір, я роблю тобі послугу, — прошепотіла я їй, хоч її й не було поряд. Погладила сліпони з екошкіри, лагідно прощаючись із ними. Мамині смаки у взутті, по суті, не стали кращими, відколи вона була студенткою.

Я запхала до рота два пальці та свистом підкликала Тамаґочі.

Він вилетів із-за рогу і прожогом промчав повз мене, винюхуючи фальшиві бекон і сир. Я мерщій знайшла маму в її кімнаті, де вона читала книжку про збиральництво. Вдаючи, ніби засапалась, я випалила:

— Мамо! Поквапся! Тамаґочі напав на твоє взуття.

— О ні! — Вона швидко відклала книжку й підхопилася навздогін за псом.

Я втекла на задвір'я. Сонце висіло високо й напекло мені щоки так, що вони почервоніли. Коли я опинилася в теплиці, батько вже чекав на мене.

— Як усе минуло? — спитав він.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ